

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 57 0 Пс 012851 16 Рев 2
Бања Лука, 17.11.2016. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари по тужби тужитеља М.п. а.д. М.Г., кога у ревизионом поступку заступају пуномоћници Д.С. и А.Ч., адвокати из Б.Л., Улица ..., против туженог К. а.д. Б.Л., кога заступа пуномоћник Г.Б., адвокат из Б.Л., Улица ..., ради исплате, и по противтужби туженог-противтужитеља К. а.д. Б.Л., против тужитеља-противтуженог М.п. а.д. М.Г., ради утврђења и исплате, вриједност спора 1.200.653,20 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља-противтуженог против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 012851 15 Пж 4 од 26.04.2016. године, на сједници одржаној дана 17.11.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 012851 14 Пс 3 од 20.05.2015. године тужени-противтужитељ (у даљем тексту: тужени) је обавезан да тужитељу-противтуженом (у даљем тексту: тужитељ) исплати износ од 1.413.082,28 КМ, са законском затезном каматом почев од 20.05.2015. године па до исплате и то:

- износ од 250.493,64 КМ на име накнаде за порушену зграду,
- износ од 950.280,80 КМ на име накнаде за грађевинско земљиште,
- износ од 212.307,84 КМ на име изгубљене користи због некориштења пословног простора у периоду од 04.04.2004. године па до 04.07.2011. године (правилно би било у периоду: 25.08.2004. до 04.07.2011. године),

као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 24.477,75 КМ, са законском затезном каматом почев од пресуђења па до исплате. Тужбени захтјев тужитеља, као и захтјев за накнаду трошкова поступка, преко досуђених износа, су одбијени као неосновани.

Одбијен је противтужбени захтјев туженог као и приговор пребијања.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 57 0 Пс 012851 15 Пж 4 од 26.04.2016. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда, у оспореном одбијајућем дијелу, потврђена.

Жалба туженог је усвојена и првостепена пресуда, у оспореном усвајајућем дијелу преиначена, тако што је:

1. Утврђено да постоји потраживање тужитеља према туженом у износу од 665.308,08 КМ,
2. Утврђено да постоји потраживање туженог према тужитељу у износу од 1.420.381,16 КМ,
3. Наведена потраживања су пребијена, те је тужитељу наложено да туженом исплати износ од 755.073,08 КМ, са законском затезном каматом од 19.04.2013. године па до исплате, као и да му надокнади трошкове парничног поступка у износу од 37.177,38 КМ, док је захтјев за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа одбијен,
4. Одбијен захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му на име некориштења пословног простора у периоду од 04.04.2004. године до 04.07.2011. године исплати износ од 212.307,84 КМ.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи или да се иста укине и предмет врати на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужени предлаже да се изјављена ревизија одбије.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је тужбени захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му исплати и то: на име накнаде за порушену зграду износ од 250.493,64 КМ, на име накнаде за грађевинско земљиште износ од 1.029.671,85 КМ, на име накнаде за изгубљену корист због некориштења пословног простора у периоду 04.04.2004. године до 04.07.2011. године износ од 225.253,13 КМ и на име накнаде штете због изгубљене добити ради онемогућавања тужитељу да као сувласник учествује у изградњи новог пословног објекта износ од 1.309.237,19 КМ, са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате.

Предмет спора је и противтужбени захтјев туженог: да се утврди да је тужитељ, на име стицања без основа, у обавези да му исплати износ од 1.420.381,16 КМ, са законском затезном каматом почев од 19.04.2013. године па до исплате, од чега износ од 1.200.653,20 КМ на име главнице, 177.375,11 КМ на име камате, 25.640,00 КМ на име трошкова парничног поступка, 12.925,00 КМ на име трошкова извршног поступка и износ од 3.787,50 КМ на име камате на трошкове парничног поступка, да се утврди да је потраживање тужитеља основано до износа од 665.308,08 КМ (133.530,05 КМ на име грађевинске вриједности објекта површине 122,94 м² и износ од 531.778,03 КМ на име 33,33% вриједности земљишта) и да се изврши пребијање међусобних потраживања и тужитељ обавезе на исплату разлике.

Одлучујући о захтјевима странака, по проведеном доказном поступку, првостепени суд је утврдио: да је услед промјене у организовању код СОУР П. БиХ С. и радних организација у оквиру СОУР-а и организовања у складу са Законом о предузећима код РО К., на основу Самоуправног споразума о разграничењу имовинско правних односа, права и обавеза насталих заједничким радом и пословањем радне заједнице РО К. дошло до подјеле ДП К. на три предузећа и то ДП К. Б.Л., ДП М.Г. и ДП П.; да је означени самоуправни споразум проглашен одлуком радничког савјета СОУР-а број 30-Х/89 од 22.12.1989. године; да је тим споразумом утврђен проценат подјеле имовине, права и обавеза у омјеру 44:28:28; да су на основу наведеног самоуправног споразума правни предници тужитеља и туженог донијели посебне одлуке, којима су потврдили ове проценте; да је у истом проценту подијељена барака и управна зграда у

Улици Иве Андрића број 10 (која је предмет овог спора), с тим да је земљиште дато у сувласнички дио од по 1/3 дијела; да су испред наведених предузећа именовани представници у Комисију о разграничењу имовинско правних односа, која је дефинисала подјелу имовине права и обавеза према утврђеном проценту; да између парничних странака није спорно да је означени самоуправни споразум закључен и да су одлуке које су донесене на основу тог споразума у претежном дијелу извршене; да се предметни објекат налазио на парцели к.ч. 841/29, површине 1324 м², уписаној у зк.ул. број 6168 (сада број 7778), као општенародна имовина, док је као орган управљања уписан К. а.д. Б.Л.; да по новом премјеру предметни објекат лежи на парцели к.ч. 2124/1, уписаној у пл. број 2548/2 К.О. Б.Л. 7, те да је као посједник уписан К. а.д. Б.Л.; да је означени објекат порушен од стране туженог током предметне парнице (дана 04.07.2011. године) и да на истој парцели, на темељу грађевинске дозволе, тужени као инвеститор гради нови објекат; да између странака није спорно да је у поступку извршења раније правоснажне пресуде из предметне парнице (која је укинута рјешењем овога суда број 57 0 Пс 012851 13 Рев од 03.04.2014. године) тужитељ дана 14.04.2013. године наплатио износ од 1.420.381,16 КМ од чега се на главни дуг односи износ од 1.200.653,20 КМ, камате на главни дуг износ од 177.375,11 КМ, трошкове парничног поступка износ од 25.640,00 КМ, камата износ од 3.787,50 КМ и трошкова извршног поступка износ од 12.925,00 КМ.

На темељу тих утврђења, првостепени суд је закључио да Самоуправни споразум представља основ за пренос друштвених средстава некадашње РО К. на новонастале правне субјекте (сада тужитеља, туженог и П.). Налазећи да је означени самоуправни споразум закључен сходно одредбама Закона о удруженом раду („Службени лист СФРЈ“ број 53/76, 57/83 и 85/87) и да је сагласан одредби члана 9. Закона о промету непокретности („Службени лист СР Бих“ број 38/78, 4/89, 29/90 и 22/91, те „Службени гласник Републике Српске“ број 29/94), првостепени суд је закључио да тужитељ има ваљан правни основ за стицање права власништва на предметној згради и земљишту у смислу одредбе члана 20. Закона о основним својинско-правним односима („Службени лист СФРЈ“ број 6/80 и 36/90, те „Службени гласник РС“ бр. 38/03- у даљем тексту: ЗОСПО) у проценту од 28%. Утврђујући да је тужени, без сагласности тужитеља, предметну зграду порушио и на истом земљишту почео изградњу нове веће зграде, нашао је да тужитељу припада право на исплату новчане протувриједности зграде и земљишта, па је, на темељу података из налаза вјештака грађевинске струке М.П., те података из налаза вјештака А. – г. факултета Б.Л., захтјев тужитеља дјелимично усвојио и на име накнаде за припадајући дио порушене зграде, досудио износ од 250.493,64 КМ, а на име накнаде за припадајући дио земљишта износ од 950.280,80 КМ. Утврђујући да је тужени ранију зграду користио најмање до 2008. године, на темељу података из налаза вјештака економске струке Д.О., првостепени суд је позивом на одредбе члана 219. и 210. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04- даље: ЗОО) на име изгубљене закупнине тужитељу, за период 25.08.2004. године до 04.07.2011. године, досудио износ од 212.307,84 КМ, налазећи при томе да сагласно одредби члана 371. ЗОО за наведени период захтјев тужитеља није у застари, док је преко досуђеног износа овај захтјев тужитеља одбио, јер је нашао да је у том дијелу потраживање у застари. Истовремено, захтјев тужитеља за накнаду штете на име изгубљене добити због немогућности учествовања у изградњи новог објекта је у цјелости одбио, јер је нашао да је за ову штету тужитељ сазнао 04.07.2011. године и да је до дана постављеног захтјева (25.08.2014. године) прошао застарни рок прописан одредбом члана 376. ЗОО. Првостепени суд је у цјелости одбио и противтужбени захтјев туженог, налазећи да ће се тек по правоснажности одлуке о тужбеном захтјеву моћи утврдити износ који представља разлику између потраживања парничних странака.

Одлучујући о жалбама странака, другостепени суд је становишта да је првостепени суд правилно одбио захтјев тужитеља за накнаду изгубљене добити због немогућности учествовања у изградњи новог објекта, јер је нашао да захтјев тужитеља у овом дијелу није основан из више разлога: да је за порушени објекат тужитељ од туженог наплатио износ од 1.420.381,16 КМ, који износ није вратио након доношења раније ревизионе одлуке којом је укинута правоснажна одлука суда на темељу које је наплаћен означени износ, па да је из тог разлога изгубио право на било какво даље потраживање; да је тужитељ за тај новац могао самостално инвестирати изградњу другог пословног објекта и да тиме не постоји узрочна веза између рушења објекта и штете коју тужитељ тражи; да је потраживање тужитеља у овом дијелу у застари код тога да је тужитељ за ову штету сазнао у јесен 2011. године (кад се прихвати исказ законског заступника тужитеља), док је овај захтјев постављен тек 15.04.2015. године, односно по протеклу застарног рока од 3 године прописаног одредбом члана 376. ЗОО; да у конкретном случају нису били испуњени ни процесни услови за преиначење тужбеног захтјева тужитеља, односно за истицање овог новог захтјева на рочишту за главну расправу, код чињенице да се тужени томе противио. У односу на накнаду за порушену зграду и земљиште досуђену од стране првостепеног суда, другостепени суд је оцјенио да своју одлуку у овом дијелу првостепени суд није могао базирати на налазу вјештака грађевинске струке М.П., с обзиром да тај налаз не садржи релевантне податке за пресуђење. Имајући у виду да је тужени, код истицања противтужбеног захтјева, сагласно подацима из налаза вјештака економске струке Д.О., предложио да се тужитељу за порушени објекат (објекат укупне површине 439,06 м²) призна износ од 133.530,05 КМ (површина од 112,94 м² по цијени од 1.086,14 КМ/м²), имајући у виду изражени став овога суда из раније ревизионе одлуке број 57 0 Пс 012851 13 Рев од 03.04.2014. године, да тужитељу припада износ са којим може саградити сразмјерну квадратуру новог објекта, нашао је да је захтјев тужитеља у односу на накнаду за срушени објекат основан до износа од 133.530,05 КМ. У односу на вриједност земљишта (укупне површине од 1.324 м²) на коме се налазио објекат, на темељу података из налаза А.-г. факултета Б.Л., нашао је да тужитељу припада накнада у износу од 531.778,03 КМ (за 122,94 м²), односно укупно износ од 665.308,08 КМ. У погледу захтјева тужитеља за накнаду штете на име изгубљене закупнине, другостепени суд је пошао од тога да у доказном поступку није доказано да је у спорном периоду (04.04.2004. године до 04.07.2011. године) тужени користио сувласнички дио тужитеља и да је усљед тога првостепена пресуда у овом дијелу заснована на погрешној примјени одредбе члана 219. ЗОО. Из овога разлога жалбу туженог у овом дијелу је усвојио и првостепену пресуду преиначио тако што је захтјев тужитеља у овом дијелу одбио. При томе је изразио став, уколико би се овај дио захтјева тужитеља квалификовао као захтјев за накнаду штете, код тога да је овај захтјев први пут истакнут 26.09.2014. године (а не 25.08.2014. године како је то утврдио првостепени суд), да је основан истакнути приговор застаре у смислу одредбе члана 376. ЗОО, која одредба је по другостепеном суду релевантна, а не одредба члана 371. ЗОО коју је примјенио првостепени суд. Налазећи да су у конкретном случају испуњени процесни услови прописани одредбом члана 74. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП) за истицање компензационе противтужбе јер су оба захтјева странака (тужбени и противтужбени захтјев) кондемнаторни и могу се пребити, те да није прихватљив став првостепеног суда да је потребно сачекати правоснажност одлуке о тужбеном захтјеву, те налазећи да је противтужбени захтјев у смислу одредбе члана 210. ЗОО основан, другостепени суд је и у овом дијелу жалбу туженог усвојио и првостепену пресуду преиначио тако што је утврдивши на описани начин у којем дијелу је основано потраживање тужитеља, те у којем

дијелу потраживање туженог, извршио пребијање и тужитеља обавезао на исплату утврђене разлике у износу од 755.073,08 КМ.

Одлука другостепеног суда је правилна и законита и ревизионим наводима није доведена у озбиљну сумњу.

У овој парници обе странке су истакле кондемпнаторне захтјеве управљене на исплату новца и то тужитељ у форми тужбеног захтјева, а тужени у форми компензационе противтужбе. Како се ови захтјеви могу узајамно пребити, то је правилан закључак другостепеног суда да је предметна противтужба допуштена, без обзира да ли потраживања потичу из истог правног основа, односно да је истакнута у складу са одредбом члана 74. ЗПП. Стога се не могу прихватити ревизиони наводи да се ради о потраживањима која се међусобно искључују, а нити наводи да је тужени ради поврата износа плаћеног по ранијој правоснажној одлуци суда могао ићи само на противизвршење.

Како је отпао правни основ на темељу којег је од туженог наплаћен укупан износ од 1.420.381,16 КМ, то је у одредби члана 210. ЗОО имао ваљано упориште за закључак да је потраживање туженог према тужитељу до означеног износа основано.

Супротно ревизионим наводима другостепени суд је правилно утврдио и основаност и висину потраживања тужитеља према туженом у укупном износу од 665.308,08 КМ.

Правилан је закључак нижестепених судова да Самоуправни споразум из 1989. године, који је сагласан одредбама члана 224. и 560. ЗУР, у вези са одредбом члана 196. Закона о предузећима („Службени лист СФРЈ“ број 77/88 до 61/90), представља ваљан правни основ за пренос средстава друштвене својине. Наиме, исти је закључен у писменом облику, није спорно да је каснијим одлукама странака у претежном дјелу извршен, па је тиме сагласан и одредби члана 9. ЗПН, што значи да тужитељ има ваљан правни основ за стицање права власништва односно сувласништва на предметним некретнинама (ранијој управној згради коју је тужени срушио).

Према утврђењу нижестепених судова, тужитељу је у коначном (на темељу диобног биланса из 1990. године и одлуке туженог од 29.6.1990. године) припао предметни објекат у проценту 28% и земљиште на којем се зграда налазила у проценту од 33,33%.

Како је тужени, без сагласности тужитеља, који је како је већ речено на ваљан начин стекао право сувласништва на предметним некретнинама, срушио означену зграду и на истом земљишту започео изградњу нове зграде, то је правилан и даљи закључак нижестепених судова да тужитељу припада право на исплату протувриједности раније зграде и земљишта у новчаном износу који одговара припадајућем праву тужитеља на означеним некретнинама.

Наиме, оштећеном припада првенствено право на реституцију *in integrum*, а тек ако ова није могућа надокнађује се вриједност уништене ствари. Захтјев за накнаду штете је тек подредно новчани захтјев чија се висина равна према вриједности ствари која је уништена како би помоћу новчане накнаде оштећени могао поново набавити ствар која одговара оној уништеној.

Према томе, у конкретном случају, тужитељу припада право на новчану накнаду која одговара вриједности објекта и земљишта у вријеме рушења и то у висини потребној да би се саградио идентичан објекат. Другачије речено, тужитељу припада право на новчану накнаду грађевинске вриједности припадајућег дијела објекта у висини потребној да се такав објекат поново сагради и новчану накнаду која одговара вриједности земљишта.

Правилно је другостепени суд закључио да одлуку у овом дијелу првостепени суд није могао базирати на подацима из налаза вјештака грађевинске струке М.П., с обзиром да тај налаз не садржи податке о грађевинској вриједности срушеног објекта, те да је накнаду за објекат првостепени суд погрешно утврдио у висини тржишне вриједности објекта. На темељу података из налаза који је сачинио А.-г. факултет, те вјештак економске струке Д.О., другостепени суд је правилно нашао да тужитељу за припадајућу површину објекта припада накнада у износу од 133.530,05 КМ (122,94 м² × 1.086 КМ), са којим се може саградити сразмјерна квадратура објекта. У погледу припадајуће вриједности земљишта, утврдио је накнаду у износу од 531.778,02 КМ (33% од укупне вриједности земљишта од 1.596.931,01 КМ, која одговара проценту од 22% од вриједности планираног новог објекта од 7.100.148,00 КМ). Утврђење накнаде за земљиште на описани начин, по оцјени овога суда је у прилог тужитељу, с обзиром на став овога суда изражен у ранијој ревизионој одлуци, да се тужитељ не може окористити чињеницом да је у међувремену тужени исходио измјену регулационих услова и грађевинску дозволу за нови већи објекат. Међутим, како се током поступка пред првостепеним судом тужени сагласио да тужитељу по овом основу буде признат наведени износ, има се узети да је другостепени суд правилно утврдио и висину накнаде за земљиште у износу од 531.778,02 КМ.

Из ових разлога се не могу прихватити ревизиони наводи тужитеља којима се приговара наведеном утврђењу суда, уз неосновано навођење да није јасно како је другостепени суд пошао од површине од 122,94 м² за објекат (процент од 28% у односу на укупну површину од 439,06 м²), нити наводи да није јасна методологија другостепеног суда код утврђења наведених накнада.

Другостепени суд је правилно закључио и да је у цјелости неосновано потраживање тужитеља по основу изгубљене закупнине за период 04.04.2004. до 04.07.2011. године у захтјеваном износу од 225.253,13 КМ, у којем дијелу се тужитељ позивао на одредбу члана 219. ЗОО.

Према одредби члана 219. ЗОО у случају употребе туђе ствари у своју корист, ималац ствари може захтјевати, независно од права на накнаду штете, накнаду користи коју је друго лице остварило од употребе туђе ствари.

Нижестепени судови су захтјев тужитеља у овом дијелу посматрали као захтјев за накнаду користи коју је тужени имао од употребе сувласничког дијела тужитеља, с тим да је првостепени суд дјелимично удовољио овом захтјеву тужитеља на дајући ваљане разлоге за закључак да је тужени користио сувласнички дио тужитеља до 2008. године, док је другостепени суд, оцјеном изведених доказа, закључио да није доказано да је тужени у захтјеваном периоду користио сувласнички дио тужитеља, па је из овог разлога нашао да нема мјеста усвајању овог дијела захтјева.

Међутим, тужитељ је овај захтјев поставио као захтјев за накнаду штете због немогућности да располаже својим дијелом објекта и исти издаје у закуп (наводи са рочишта 26.09.2014. године). Како је овај први пут истакнут 26.09.2014. године, а односи

се на период 04.04.2004. до 04.07.2011. године, произлази да је основан истакнути приговор застаре потраживања (члан 376. ЗОО), па се из овог разлога захтјев тужитеља у овом дијелу показује неоснованим. Из датих разлога су ирелевантни ревизиони наводи о томе да је погрешан закључак другостепеног суда да је услов за усвајање овог дијела захтјева утврђење да је тужени користио сувласнички дио тужитеља.

Другостепени суд је правилно закључио да није основан захтјев тужитеља за накнаду изгубљене добити због немогућности учествовања у изградњу новог објекта у износу од 1.309.237,19 КМ. Наиме, кад се прихвати исказ законског заступника тужитеља односно да је тужитељ за овај вид штете сазнао у јесен 2011. године (изградња новог објекта је почела у јулу 2011. године), с обзиром да је овај захтјев тужитељ први пут поставио на рочишту одржаном дана 15.04.2015. године (првостепени суд погрешно наводи 25.08.2014. године), произлази да је и у овом дијелу потраживање тужитеља, у смислу одредбе члана 376. ЗОО у застари, усљед чега нема ни потребе да се овај суд бави испуњењем законских услова за накнаду ове штете (члан 154. став 1. и члан 189. став 1. и 2. ЗОО). Исто тако, правилан је и закључак другостепеног суда да нису били испуњени законски услови (члан 57. став 1. и 2. ЗПП) за преиначење тужбе тужитеља истицањем овог новог захтјева, с обзиром да је захтјев постављен на рочишту за главну расправу и да се тужени томе противио.

Не могу се прихватити ревизиони наводи да је овај захтјев тужитељ поставио из основа накнаде штете и као стицање без основа, па да тиме ово потраживање (кад се третира као стицање без основа) није у застари. Наиме, код утврђења да је ранији објекат на којем је тужитељу припадао сувласнички дио срушен, сви даљи захтјеви тужитеља који се тичу ранијег припадајућег дијела се једино могу третирати као захтјеви за накнаду штете. Наведено имајући у виду и то да тужени, на темељу грађевинске дозволе коју је на своје име изводио, гради нови објекат, па тиме на страни туженог не може бити ријеч о стицању без основа (члан 210. ЗОО).

Произлази да је другостепени суд, правилно утврдио у којем дијелу је основано потраживање тужитеља, а у којем потраживање туженог, кад се имају у виду и услови прописани материјалним правом (члан 336., 337. и 339. ЗОО), те извршио пребијање међусобних потраживања, па је у коначном правилно тужитеља обавезао на исплату утврђене разлике од 755.073,08 КМ.

Нису основани ни ревизиони наводи ревидента којима се истиче да је другостепени суд починио повреду одредбе члана 357. став 1. тачка 2. ЗПП, јер је као судија извјестилац у другостепеном поступку поступао судија Богдан Гајић, чија кћерка А.Г. је запослена као адвокатски приправник код адвоката Г.Б. (који је пуномоћник туженог у овој парници), која чињеница није оспорена у одговору на ревизију.

Према одредби члана 357. став 1. тачка 2. ЗПП судија ће бити искључен из судијске дужности, између осталог, ако му је странка или законски заступник или пуномоћник странке сродник по крви у правој линији.

У конкретном случају, према стању списка предмета А.Г. није поступала као пуномоћник туженог у овој парници, нити је била овлаштена за наведено, па тиме, без обзира што је иста запослена у адвокатској канцеларији пуномоћника туженог, није постојала законска обавеза за искључење судије Богдан Гајић од поступања у овом предмету, док тужитељ иако је имао сазнања о наведеној чињеници није благовремено ставио захтјев за изузеће судије Богдана Гајића од поступања у жалбеном поступку.

Из датих разлога, ревизију тужитеља је ваљало одбити, примјеном одредбе члана 248. ЗПП.

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић